

Čís. 13214.

Zákon ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. se vztahuje i na platy domovnické.

Exekuci nelze tu však omeziti na jednu třetinu pohledávání povinného jen za úklid v domě a na chodníku a na poplatek za klíče od domovních dveří, nýbrž jest přihlížeti k celkovým požitkům domovnickým se započtením hodnoty za domovnický byt.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1934, R I 1338/33.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky exekuci na pohledávky dlužníků (domovníka a jeho manželky) za nájemníky za úklid v domě a na chodníku, jakož i na poplatky za klíče od domovních dveří. Rekursní soud obmezil k rekursu dlužníků exekuci na zabavení jedné třetiny pohledávek dlužníků s dalším obmezením, že dlužníkům musí přes zabavení zůstat z úhrnu zabavených platů volným roční příjem 6.000 Kč. Důvody: Strana povinná uplatňuje ve stížnosti, že tu jde o zabavení platu za úklid (pokud se týče též za klíče od domovních dveří), který podle domovnické smlouvy s majitelem domu mají platiti nájemníci straně povinné přímo a že celkový příjem z domovnického poměru, který jest jediným pramenem příjmu strany povinné, činí ročně průměrně 2.400 Kč, tudíž částku 6.000 Kč ročně nepřesahující, následkem čehož prý nemůže býti proti dlužníkům vůbec povolena exekuce. Poplatky, na něž se vede exekuce, jsou podle exekučního návrhu pohledávkami, příslušejícími domovníkům jakožto odměna za úklid a dání domovního klíče nájemníku ve smyslu § 9 I. a III. zák. ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n., jsou tudíž zvláštní domovnickou odměnou, plynoucí z domovnického poměru a jest je proto považovati za mzdu z pracovního poměru domovnického a tudíž za část služebních platů osob zaměstnaných ve službách soukromých, ježto zákon v cit. § 9 výslovně stanoví, že domovníku, který jest podle § 1 cit. zák. v pracovním poměru proti vlastníku domu, odměna mimo domov, byt a náhradu hotevých výloh spojených se správou domu vlastníkem domu dána býti musí, při čemž zákon zvláště dovoluje, by si vlastník s nájemníky ujednal, by odměnu domovnickou platili domovníku přímo podle výše nájemného. Rovněž ohledně domovního klíče zákon v cit. § 9 stanoví, že i poplatek za dání klíče nájemcům neb podnájemcům domovníku přísluší a že, dal-li tento klíč vlastník domu nájemcům neb podnájemníkům sám, jest povinen za to domovníka odškodniti. Jde tu proto o platy, které domovníku, jako takovému již po zákonu samém, jako mzda přísluší. Vztahuje se proto i na shora uvedené platy ustanovení § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n. o možnosti zabavení jich jen do jedné třetiny, vždy však tak, že dlužníkům musí zůstat volným jako existenční minimum roční příjem 6.000 Kč. Pochybil proto první soudce povoliv exekuci na shora uvedené platy z titulu domovnického poměru v celém rozsahu a bez omezení na zákonné existenční minimum.

N e j v y š š í s o u d vyhověl částečně dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky a změnil napadené usnesení tak, že dodal, že nezabavitelnou jednu třetinu pokud se týče částku 6.000 Kč jest vypočísti z veškerých požitků služebních, které pobírají povinní za práce domovnické.

D ů v o d y:

Že se § 1 odstavec první zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. vztahuje na jakékoliv služební platy osob zaměstnaných ve službách veřejných nebo soukromých, bylo vysloveno v rozhodnutí čís. 10.598 sb. n. s. A není zákonného důvodu vylučovati z ustanovení toho platy domovníků. Jest proto výtka, že se zákon ten nevztahuje na platy domovnické nedůvodnou. Jest však přisvědčiti dovolacímu rekursu v tom, že naturální požitky jest, kromě případu § 3 zmíněného zákona, vzíti v počet při stanovení zabavitelného důchodu dlužníka, jak bylo vysloveno v rozhodnutí čís. 3426 sb. n. s. Nelze proto exekuci obmeziti na jednu třetinu pohledávání povinných jen za úklid v domě a na chodníku a na poplatek za klíče od domovních dveří, nýbrž na celkové požitky domovnické, tedy se započtením hodnoty za domovnický byt (§ 8 zákona z 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n.) a bylo proto rozhodnuto jak se stalo.

Čís. 13215.

Nařídil-li odvolací soud dříve, než rozhodl o odvolání ve věci samé, procesnímu soudu, by rozsudkový výrok ve smyslu § 419 c. ř. s. opravil, jest rekurs proti tomuto usnesení odvolacího soudu nepřipustný, třebaže odvolací soud v usnesení vyřkl, že nařízená oprava má býti provedena teprve po právní moci usnesení.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1934, R I 1340/33.)

O d v o l a c í s o u d, dříve než rozhodl o odvolání ve věci samé, nařídil prvému soudu usnesením, by, vyčkaje pravomoci, opravil podle § 419 c. ř. s. rozsudkový výrok ve smyslu rozhodovacích důvodů.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Jde o usnesení odvolacího soudu z a odvolacího řízení a proti takovým usnesením připouští se rekurs jen z důvodů v § 519 c. ř. s. výčetmo uvedených. Nařídil-li odvolací soud dříve, než rozhodl o odvolání ve věci samé, procesnímu soudu, by rozsudkový výrok ve smyslu § 419 c. ř. s. opravil, nejde zřejmě o žádný z případů čís. 1 až 3 § 519 c. ř. s., pročez rekurs do tohoto usnesení odvolacího soudu je nepřipustný. Na tom nic nemění, že odvolací soud v napadeném usnesení vyřkl, že nařízená oprava má býti provedena teprve po právní moci usnesení, neboť soud nemůže takovouto oklikou nějakému rozhodnutí propůjčiti možnost, by bylo na-